

CONVERSA SETMANAL

VINA Nasi, vina aquí a l'ombra.

— Està fresquet aquí vosté Sr. Gregori!

— No s'está malament; s'está mes bé que al despàtx; aquí al menys corra un xic d'aire.

— Si senyor, si, ¡ja ho crec!

— Be, seu i digas; ¿que portes de nou?

— ¡Homel no gran cosa; de lo que jo sé em sembla que vosté deu estarne tant ben enterat com jo.

— ¿A que't refereixes?

— A lo del pá. Suposo que vosté també deu haver sentit l'escassesa, com qualsevol mortal?

— Aixís, aixís. Fins avui encare hem anat tirant. Esclar que havem hagut de pendre el pá corrents i depressa, calent i sense pesar, pro encare gracies,

— Si ja pot dirho, i encare bon goig que'ns en vulgin donar.

— I qui't sembla que té la culpa d'aquesta desorganització.

— Jo crec, si s'ha de parlar clar i sense intenció d'ofendre a ningú, que gran part de la culpa es de l'Alcalde i dels forners.

— ¡L'Alcalde i els forners! ¿Els forners? L'Alcalde ho compendria per falta de previsió, ¿peró els forners? Els forners hi perden amb aquest estat de coses.

— L'Alcalde i potser part de l'Ajuntament per no haver volgut a temps donar al conflicte l'importancia que tenia, potser per conveniencies electorals, potser per falta de coneixements.

— Bueno, si tot aixó pot ser i fins ho ad-

meto, pero si no hi ha farina no's pot fer pá. ¿Com ho hauries arreglat tú?

— ¡Homel Sr. Gregori, jo no sé si podia solventarse en absolut el conflicte, pero'm sembla que previst amb temps es podia fer molt per alleugerirlo.

— Veiam!, veiam!, ¿qué hauries fet?

— Lo que he dit diferentes voltes, sino en les converses amb vosté, a la casa de la vila, al café, al passeig, al tren, a tot arreu, ja fa temps, quan comensá a preveure's el conflicte, llavors; com la primera base son quartos i l'Ajuntament no'n té, hauria cridat als principals de Granollers, prescindint de colors politics, per lo que igualment hauria cridat a en Barangé que a en Torras, a en Riera que a el Pintaire, a en Pibernat i als fabricants, es a dir a tothom, per a exposar-los que convenia per a evitar la carestia de pá que s'apropaba, reunir entre tots una cantitat per a tenir sempre al poble una partida de farina disponible per als dies d'apuro.

— No está mal l'idea. ¿I aquesta partida havia d'esser molt grossa?

— Al meu entendre per prevenir un cas urgent, amb unes dues centes saques n'hi havia prou,

— ¿I qué s'havia de fer?

— Tenir-les en dipòsit per a entregar-ne als forners el dia que no poguessin pastar, procurant desseguida refer les baixes.

— I qui creus que s'en hauria de cuidar de guardar-les, distribuir les, cobrar-les i buscar ne de noves, ¿l'ajuntament?

— No, de cap manera; una comissió de tres, formada per els mateixos que havien bes-trét els diners.

— No hauria estat mal aixó, pero are'm sembla que ja es tard.

— Are hi haurien més dificultats que al principi, i després, senyor Gregori, aquí lo que no pot fer un grop politic sol, es impossible